

XAVER

časopis banskobystrických bohoslovcov
ročník XV.

4/2008

Časopis oslavuje
Služba v nemocnici
Noví bratia

XAVER
Časopis bohoslovcov
Kňazského seminára
sv. Františka Xaverského v Badíne

vychádza ako občasník
rozširuje sa svojpomocne
ročník: XV.
číslo: 4/2008

šéfredaktor
Ing. Ján Uhnák

jazyková korektúra
Mgr. Dušan Rončák

teologický poradca
PhDr. Ing. Miroslav Kuric, PhD.

technické spracovanie
Ján Jáger, Ján Kraus
coverfoto: Ján Kraus
(Bazilika narodenia v Betleheme)

adresa redakcie
Kňazský seminár sv. Františka Xaverského
Banská 28
976 32 Badín, Slovakia

tel: (+421) (0) 484182602
e-mail: redakcia@xaver.sk

web: www.xaver.sk
bankové spojenie časopisu
0434002927/0900

cirkevné schválenie
Biskupský úrad B. Bystrica, č. 1377/98

registračné číslo
MK SR 1429/96
ISSN 1335-2628

Z OBSAHU

<i>Branislav KLUSKA</i> Kristus - najväčšia hodnota Pavlovho života.....	6
Vianočné reflexie.....	8
Pätnásť rokov prinášania nádeje....	10
Služba v nemocnici.....	12
<i>Ján KRAUS</i> Svätá zem - púť milosrdenstva.....	16
Od Martina k Františkovi.....	18
<i>Herman Róbert DOBRANSKÝ O. Praem.</i> Premonštráti.....	22
Zápas o hodnoty máme vo svojich rukách.....	24
<i>Blažej ŠTRBA</i> Sväté písmo ako duša teológie.....	26

distribúcia
Peter Lupták

redaktor
Dušan Rončák

šéfredaktor
Ján Uhnák

redaktor
Peter Píš

redaktor
Milan Tomaga

redaktor
Miroslav Pintér

ÚVODNÍK

Milý čitateľ, Boh sa v tebe „vidí“ ...

„Aký krásny chlapec! Má celkom tvoje oči. Pozri, aké smelé priamky a aké symetrické kruhy kreslí do snehu. To bude talent, celkom ako jeho otec!“ Mladý nadaný architekt a hrdý otecko spokojne prikyvuje slovám obdivu svojho kolegu a s neopísateľným pocitom slasti so zatajeným dychom sleduje „umeleckú tvorbu“ svojho malého, sotva dvojročného „inžiniera“. Áno, v tej chvíli sa celkom vidí vo svojom synovi a je nesmierne šťastný.

Návštevníka donovalského kostola privíta na víťaznom oblúku, ktorý sa majestátne dvíha medzi chrámovou loďou a svätyňou, tento odvážny nápis: „Vidím svojho Pána“. Keď v posvätnej atmosfére horského kostolíka, meditujúc nad záhadným nápisom, urobí pár krokov vpred, oči sa mu už kúpu v nádhernej nástennej maľbe, ktorá zdobí strop sanktuária. Kruhovú fresku pôsobivo zachytáva scénu narodenia Pána. Vonkajší okruh tvorí rad postáv – pastierov, starcov, žien, detí, ba i zvierat – ktoré uprene hľadia spoločne do stredu kruhu. Ich pohľady sa spájajú v bode, kde leží nahé dieťa, nevinné a bezbranné, s očami odrážajúcimi krásu celého vesmíru a s drobnými prstami naťahujúcimi sa za matkou, žobruc o nehu a lásku. Mária sa nad ním dôverne skláňa a celkom zblízka mu hľadí do očí. Všetci kontemplujú svojho Pána.

Je tu však ešte jeden pozorovateľ, ktorého prítomnosť nie je hneď zrejmá. Je ukrytý v kruhovej forme zachytenej scenérie, ktorá predstavuje perspektívu pohľadu. Áno, kruhový tvar fresky naznačuje tvar oka. Je to Božie Oko, v ktorom sa odráža celý obraz. Boh hľadí na svojho jednorodného Syna a celkom sa v ňom vidí. A ako veľmi sa v ňom vidí! Má v ňom „zalúbenie“, hovorí evanjelium. Grécke slovo *eudokia* (zalúbenie) doslova znamená cítiť sa dobre, cítiť šťastie a slasť, keď myslím na milovanú osobu. Takto hľadí srdce nebeského Otca na svojho Syna.

A teraz veľké prekvapenie: Tajomstvo Vianoc ti zvestuje, drahý priateľ, že Boh rovnako hľadí aj na teba: „Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle“, presnejšie preložené: „...ľuďom, ktorých Boh miluje (*anthropois eudokias*)“. Tak miluje, že je šťastný, keď na nich myslí (*eudokia*). Aj na teba Boh hľadí cez oči betlehemskeho Dieťaťa a oznamuje ti, že je veľmi, veľmi šťastný vždy, keď na teba myslí, lebo ťa nesmierne miluje. A to nielen momentálne, na chvíľu, a „potom to vyprchá...“, ale VŽDY! Nielen vtedy, keď si bol nevinným dieťaťom, ale i teraz pozorne sleduje tvoj úporný boj, úprimnú námahu, neľahký proces rastu... Ved' on sa v tebe „vidí“! Vidí v tebe odraz svojho milovaného Syna! Tak mu dovoľ, drahý čitateľ, nech v tebe on sám zažiari vo svojej plnej kráse v tento „*Dies Natalis Solis Invicti*“ (Deň narodenia Neporaziteľného Slnka)!

Ján KUNEŠ, vyučujúci katechetiku

Návštevníkovi, ktorý príde do nášho seminára len raz za čas, sa možno javí život u nás ako veľmi pokojný. My však stále jasnejšie cítime, že to celkom tak nie je. Deje sa tu toho veľa a možno aj stále viac. Od poslednej uzávierky časopisu sa teda stalo hlavne toto...

Po sv. omši v seminárnej kaplnke vo štvrtok 23. 10. opäť raz životné prostredie bohoslovcov sčernelo. Otec biskup Rudolf Baláž totiž slávnostne požehnal reverendy našim bratom druhákom. V krátkej reflexii sa nad týmto „posvätným rúchom“ zamýšľa v tomto čísle jeden z nich. Bez reverendy tak v seminári ostávajú už len naši traja prváci.

V predposlednú novembrovú sobotu sa zišli miništranti z celej diecézy na druhom ročníku futbalového turnaja, ktorý organizuje náš seminár v spolupráci s kresťanskou organizáciou Slovenský orol. Zúčastnilo sa ho desať tímov dekanátov a až dva tímy poskladané z našich bohoslovcov.

Hoci sa „naši“ snažili miništrantské tímy riadne potrápiť, tie sa zahanbiť nedali. Pohár víťaza si odniesol tím zo Žiaru nad Hronom. Aj týmto spôsobom chceme vnášať do športu Kristovho ducha.

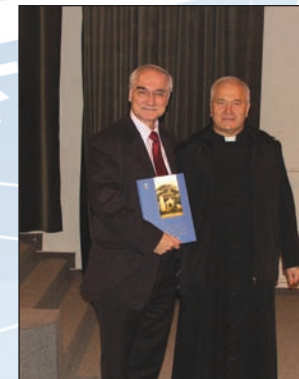
Nielen výročie Nežnej revolúcie a Deň študentov sa slávil 17. novembra. V našom seminári sa v tento deň všetko sústredilo na Celoslovenský liturgický deň, ktorého účastníkmi boli členovia Liturgickej komisie KBS, diecéznych liturgických komisií i my sami. V prednáškovej časti náš rektor všetkým priblížil 49. medzinárodný eucharistický kongres v Québecu ako jeho priamy účastník. Z tohto pohľadu aspoň nemusíte ľutovať, že ste tu neboli, o Kongrese totiž písal prednášajúci už v minulom čísle Xavera.

Oslavy Roku svätého Pavla inšpirovali niektorých bohoslovcov i predstavených k vytvoreniu Skupiny sv. Pavla, ktorá si vzala za úlohu dať nejakým spôsobom zviditeľniť dielo Apoštola národov. Zaujímavým plodom jej práce skupiny je zvitok, obsahujúci všetky Pavlove listy. Je z jedného kusa papiera, ktorý je navinutý na dve pohyblivé roľky, aby ho bolo možno na žiadanom mieste rozvinúť. Text listov je písaný v stĺpcoch, pričom sa naň spotrebovalo takmer 14 m papiera. Aby ste si nemysleli, že zvitok slúži len ako atrakcia

pre návštevníkov seminára či médiá, prezradíme vám, že z neho pravidelne slávnostným spôsobom čítame v našej kaplnke.

V piatok 21. 11. nás navštívil europoslanec Miroslav Mikolášik. Priblížil nám situáciu kresťanských hodnôt v Európskej únii, bioetické otázky i problematiku známej Lisabonskej zmluvy. Aj o tom, či sa v dnešnej liberálnej Európe oplatí zastávať kresťanské postoje a ako sa to darí, sa dočítate v rozhovore, ktorý prinášame v tomto čísle.

Sviatok nášho patróna sv. Františka Xaverského (3. 12.) sme oslávili spolu s otcom biskupom v našej katedrále. Pri sv. omši tu tiež boli z jeho rúk bratia z tretieho a štvrtého ročníka prijatí za lektorov a akolytov. Ako hovorí už ich názov, ministériá sú v prvom rade o službe. Odhodlanie slúžiť hlásaním Božieho slova a vysluhovaním sv. prijímania nech ich čím viac upevňuje v ich kňazskom povolaní.

Prvý decembrový čiže druhý adventný víkend bol u nás mimoriadne rušný. V seminári sa totiž konal pravidelný miništrantský víkend, tento raz pre tých starších. V nedeľu sa k nim pridali aj farníci z Badína v rámci tradičnej výmeny, keď najprv bohoslovci chodia osláviť k nim sviatok sv. Kataríny a potom zas oni k nám sviatok sv. Františka. Na nedeľnej sv. omši bola teda naša kaplnka taká naplnená, že sa to len tak často nevidí. Ale napokon, je dobre, keď sa Cirkev spája, aby spoločne vebila Pána. Hoci sa treba trochu aj potlačiť...

Viac sa nám teda do týchto „news“ nevmetilo. Ak chcete vedieť viac, stačí kliknúť na našu stránku www.xaver.sk. Na nej nájdete nielen správy z nášho života, ale aj mnohé ďalšie zaujímavé veci.

Zatiaľ! prajeme požehnané Vianoce!

(mt; du)

KRISTUS

NAJVÄČŠIA HODNOTA PAVLOVHO ŽIVOTA

(Flp 3,1-11)

Poznanie Pavla z Tarzu je nemožné bez pochopenia centrálnej udalosti v jeho živote, ktorou bolo zjavenie sa Krista. V skutkoch apoštolov nachádzame až tri opisy tejto udalosti, v nasledujúcich riadkoch by som sa však chcel venovať jej opisu, tak ako nám ju predstavuje samotný Apoštol v liste Filipanom (Flp 3,1-11).

O mystériu svojho povolania píše z väzenia, pravdepodobne z Efezu, ustarostený o osud blízkej cirkevnej obce vo Filipách. Ohrozujú ju falošní učители, ktorých Pavol častuje tvrdými pomenovaniami – psi, zlí pracovníci, okýptenci. Metafora o „psoch“ je ostrá, pomenúva osoby podľa a nebezpečné (porov. Mt 7,6; Zjv 22,15). Slovo „okýptenci“ je pejoratívna narážka na obriezku, odhaľujúca charakter protivníkov. Hlásajú, že aby človek mohol byť dedičom zaslúbení daných Bohom vyvolenému národu, je potrebné poddať sa obriezke (porov. Sk 15,1). Pavol však oponuje: „Obrezaní sme my.“ (vv. 3) To znamená, že my sme pravým Božím ľudom. Pavol – Žid – prostredníctvom svojej vlastnej skúsenosti ukazuje, že Kristovo povolanie dáva v porovnaní s obriezku novú podstatu existencie.

Po vystríhaní obce a pomenovaní protivníkov Pavol opisuje identitu kresťanov: „Slúžime v Božom Duchu a chválime sa v Kristovi Ježišovi a nekladáme nádej do tela.“ (Flp 3,3). Píše o novom poriadku spásy, a preto nadväzuje na kult (gr. sloveso *latreuein*) ako podstatný prvok starozákonného poriadku spásy. Jedným z privilégií Izraela bol kult, Kristus však prináša nový kult. Kresťanský život v celom svojom rozmere má byť kultom Božiemu Duchu. Dôsledkom takejto orientácie života a zároveň znamením „novej obriezky“ je chvála v Kristovi. V protiklade k starozákonnej obriezke chvála kresťanov je zakorenená v ich zväzku s Kristom. Je to jediný dôvod na ich chválu. Nemôže ním byť nádej vložená do tela, to znamená všetky rasové, telesné alebo dokonca náboženské nároky, ktoré by vynikali zo znakov tela, t.j. z obriezky alebo z telesného pôvodu.

Pavol ukazuje, že ako Žid sa aj on môže odvolávať na tieto znaky (vv. 4-6). Predstavuje až štyri prednosti, ktoré ho ukazujú podľa optiky falošných učiteľov v mi-

moriadne pozitívnom svetle. Zvýrazňuje svoj pravý židovský pôvod, národnú a náboženskú identitu, vernosť zachovávaní Tóry, horlivosť za čistotu judaizmu a legalistickú bezúhonnosť. Stretnutie s Kristom však úplne zmenilo Pavlovu hierarchiu hodnôt, ako sa o tom píše v Flp 3,7: „Čo mi bolo ziskom, kvôli Kristovi pokladám za stratu“. Motiváciu absolútnej zmeny svojho života Pavol vyjadruje stručne v dvoch slovách: „kvôli Kristovi“ (gr. *dia ton Xriston*). Grécka predložka *dia* vyjadruje príčinnosť. Práve Kristus je tou jedinou príčinou obratu v živote Pavla, a nie unavenie z legalistického judaizmu alebo obdiv k mučeníckemu hrdinstvu kresťanov, ako tvrdia niektorí exegeti. Pavol na vyjadrenie novej kvality života používa obrazné vyjadrenia prevzaté z obchodnej terminológie. Zbankrotoval, pretože to, čo považoval za zisk, osobný úspech a životné ambície, už nemá cenu. Túto myšlienku ďalej spresňuje (v. 8). Poznanie Krista relativizuje všetko iné. V pozadí gréckeho slova *gnosis*, vyjadrujúceho ideu poznania, stojí v Biblii hebrejské *jada*, ktoré pomenúva najintenzívnejšie osobné poznanie, vyplývajúce zo zjednotenia sa osôb. Nejde teda o čisto intelektuálne poznanie Krista, ale o najbližšie zjednotenie sa s ním. Pre Pavla existuje už len jediná hodnota – Kristus, ktorého nazýva „môj Pán“. Je to echo starobylého vyznania viery „Ježiš je Pán“. Apoštol tak zvýrazňuje absolútne oddanie sa Pánovi, ukazuje, že Ježiš je jediným Pánom kresťanskej existencie každého veriaceho. Preto Pavol svoju minulosť bez Krista uznáva za smeti (doslova hnoj).

V súvislosti s oddaním sa Kristovi Pavol píše o spásnych skutkoch (v. 9-11). Uvažuje o nich vo svetle spravodlivosti, ktorá sa v súlade s jeho dávnym presvedčením opiera o plnenie Zákona. Pri prijatí Krista však už nejde o to, aby človek dokázal svoje zásluhy, ale o to, aby uznal a prijal konanie Boha, ktorý nás prostredníctvom Krista a viery v neho vedie k zmŕtvychvstaniu. Pre Pavla absolútne prijatie Krista znamená pripodobnenie sa mu, prijatie jeho údely smrti prostredníctvom utrpenia, tým však zároveň aj účasť na zmŕtvychvstaní.

Pre Pavla prijatie Krista znamenalo absolútne prehodnotenie svojho doterajšieho života, postojov a hodnôt. Kristus sa stáva výlučnou a absolútnou hodnotou života apoštola Pavla, pre ktorého to znamená prijatie Kristovho povolania v utrpení, no vďaka nemu i v spáse.

ThDr. Branislav KEUSKA, PhD., vyučujúci Nový zákon

VIANOCE VŠEDNÝCH DNÍ...

Radosť, pokoj, láska, rodina, súdržnosť, ale i stromček, darčeky, štedrovečerný stôl, polnočná... Asi takto by sme mohli opísať slovko Vianoce.

Sviatky, ktoré prichádzajú rok čo rok. Každoročne sa opakujú, ale vždy prinášajú so sebou niečo tajomné a krásne. Avšak Vianoce nie sú len sviatkami pocitov, tajomstva, radosti... Aj to k nim bezpochyby patrí. Sú to však sviatky hlbokkej reality. Reality, ktorá sa dotýka každého z nás.

Čo je tou realitou? Môžeme ju jednoducho vyjadriť slovami Jánovho evanjelia: „Veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna...“ (Jn 3,16). Áno, cieľom oslavy, tajomstvom a realitou Vianoc je dieťa. Malé dieťa narodené jed-

noduchým rodičom, narodené v jaslách na sene. Je to dieťa Ježiš – Boží Syn. Boh prichádza medzi nás, aby bol naším priateľom, bratom a učiteľom. Prichádza, aby nás naučil milovať. Prišiel, aby sme my videli lásku, akú má Boh k nám, aby sme ju pocítili, precítili a mohli šíriť a odovzdávať ďalším pokoleniam.

V meste, z ktorého pochádzam, sa počas vianočných sviatkov spieva jedna koleda, ktorá sa začína týmito slovami: „Vitaj náš Ježiško narodený, v jasličkách na slame uložený, teba chceme oslavovať...“ Celý chrám buráca od mohutnosti spevu. Ľudia prichádzajú oslavovať narodenie svojho Spasiteľa. Tešia sa. Avšak iba to nestačí.

Prichádza Božie dieťa medzi nás počas tohtoročných Vianoc len preto, aby sme ho tri týždne oslavovali, kochali sa krásou porcelánového jezuliatka v našich betlehemoch, či s oduševnením si po roku znovu zaspievali vianočné koledy? Príde malé dieťa Ježiš len preto, aby na tri týždne rozochvelo naše city a potom sa všetko vrátilo do starých koľají? Do koľají mrzutosti, uponáhľanosti, nezmyselnosti a nechoty?

Nie. Ježiš prišiel preto, aby sa narodil v mojom i v tvojom srdci. V našich srdciach. Prišiel, aby v našich srdciach rozpálil už dávno ochladnutú lásku. Narodil sa, aby nám otvoril oči pre druhých a nie pre seba. To je tou realitou Vianoc. Ježiš prichádza, aby s nami prebýval, ale nielen počas týchto sviatkov, ale počas celého roka. Každý nový deň, každé nové ráno je príležitosťou, aby sa Ježiš narodil v našich srdciach. Ako? Tak, že sa budeme snažiť vidieť Božie dieťa v ľuďoch, ktorých dennodenne stretávame, a prejavovať im svoju lásku. A to nielen na Vianoce, ale i počas celého roka.

Prajem Vám všetkým pozhnané Vianoce 2008, ale i pozhnané Vianoce našich všedných dní 2008, 2009, 2010...

Peter LUPTÁK, 3. ročník

ČO PRE MŇA ZNAMENAJÚ VIANOCE

Keď sa povie slovo Vianoce, vzbudí to vo mne pocit štedrosti a lásky – bohato prestretý stôl s rôznymi dobrotami, celý byt ozdobený stromčekom a inými ozdobami, darčeky, láskavé slová a gestá jeden k druhému, to znamená súdržnosť a jednotu.

Keď nad tým tak uvažujem, pýtam sa, aká musí byť Božia láska veľká a mocná, keď nás v tento deň všetkých zjednotí. Viete, veľmi často sa zastavujem a uvažujem o slovách anjela Gabriela, keď pozdravil Pannu Máriu: „Zdravas, Mária, milosti si plná...“, a o jej odpovedi: „Hľa služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova.“ Tieto slová veľmi rezonujú v mojom vnútri, táto jej úžasná pokora, úplná odovzdanosť a plnenie Božej vôle. Boh, ktorého nadovšetko obdivujem a ani neviem pochopiť túto jeho úžasnú lásku, ktorú nám daroval vo svojom Synovi Ježišovi Kristovi – v tomto malom dieťatku, ktoré bolo vydané človekovi, aby sa mu podobal.

Mám deväť vnúčat a preto viem, ako deti potrebujú starostlivosť otca i matky. A práve preto obdivujem Pána Boha za takú veľkú dôveru, že svojho jediného Syna zveril do rúk človeka. Dieťa – toto nežné a krásne stvorenie, ktoré naplňuje ľudské srdce citom, láskou, nežnosťou, zodpovednosťou a radosťou, priťahuje k sebe každé srdce, aj to moje. Ďakujem Pánu Bohu za ten dar, že na Vianoce, ale nie len na Vianoce, si pripomíname, že Boh je medzi nami a s nami pri každom stretnutí sa s dieťatkom. Veď keď sa pozrieme do očíek týchto malých „drobcov“, vidíme ako sa z nich na nás díva sám Pán Ježiš. A to sú pre mňa Vianoce – radosť a pokoj.

Emília JAVORKOVÁ, vrátnička

PÄTNÁST' ROKOV prinášania nádeje

Určite ste si už všimli, že časopis Xaver slávi okrúhle výročie. Každým rokom časopis pomaly rástol a dnes má už „mládežníckych“ pätnásť rokov. Zmenil sa dizajn, vymenili sa ľudia... Každý človek si niekedy rád zaspomína na roky mladosti či detstva a výnimkou nie sme ani my, redaktori časopisu Xaver. Preto vám na týchto stránkach v ankete prinášame spomienky niektorých **bývalých šéfredaktorov** nášho a vášho časopisu.

1. Ako dlho a v ktorom období si viedol redakciu Xavera?
2. Pomohlo ti vedenie redakcie aj v tvojej terajšej kňazskej službe?
3. V čom sa líši terajší Xaver od toho za tvojej éry?
4. Pamätáš sa na nejakú zaujímavosť či veselú príhodu z redakcie?

JÁN BEDNÁR
(dekan v Leviciach)

1. Prvé historické číslo Xavera, ktoré vyšlo k Veľkej noci roku 1992, sme pripravili predovšetkým s vtedajším šéfredaktorom bohoslovcem Júliusom Minkom a ďalšími veľmi aktívnymi bohoslovcami

M. Klimantom, J. Krausom, M. Kubincom, L. Frindtom a F. Štrbom. Redakcii som pomáhal až do svojho odchodu zo služby vicerektora v auguste 1994.

2. Spolupráca s bohoslovcami bola vždy zaujímavá, lebo mladí ľudia vždy niečo nové vymýšľajú a toto mi potom pomáhalo 14 rokov v Prievidzi a teraz niekoľko mesiacov v Leviciach.

3. Vtedajší Xaver bol čierno-biely a veľmi skromne ilustrovaný. Terajší Xaver je farebný a pestro ilustrovaný. A čo je ešte dôležitejšie, obsahovo sa stále zlepšuje.

4. Tých bolo na začiatku veľmi veľa, lebo Xaver sa tvoril priamo „na kolene“ a o účasť na jeho tvorbe bol pomerne veľký záujem bohoslovcov. Ako perličky spomeniem z historického prvého čísla osobitné ceny po oficiálnych výsledkoch prvého stolnotenisového turnaja:

Top S od Františka Štrbu:

- Cena najmastnejšieho úderu (škvarky) – Blažej Škvarka
- Cena najkrajšieho úsmevu (zrkadlo) – o. vicerektor
- Cena rýchlej smrti (deravá loptička) – Braňo Dado

MARIÁN DĚD
(kaplán v Novej Bani)

1. Ak si dobre pamätám, tak jeden alebo dva školské roky... Bolo by dobré sa pozrieť do archívu, ktorý asi skôr odpovie na túto otázku. Bolo to krásne obdobie, pretože

to bol čas, kedy Banskú Bystricu navštívila najväčšia osobnosť 20. storočia pápež Ján Pavol II.

2. Neviem, no jedno je isté. Otvorili sa mi obzory, ktoré som dovtedy nemal, a tak ma táto práca obohatila o množstvo skúseností a otvorila

mi zaujímavý nový svet.

3. Asi v dĺžke článkov, teraz sa mi zdajú dlhšie.
4. Tých je veľa, ale takýto malý priestor mi na to nestačí.

MICHAL BALÁŽ
(kaplán vo Veľkom Krtiši)

1. Hmm, po Mariánovi Dědovi a pred Michalom Lajchom. Teda niekedy od tretieho po piaty ročník v seminári.

2. Neviem, či to pomohlo konkrétne kňazskej službe, ale určite mi to otvorilo oči – vidieť, koľko práce je s takým časopisom, koľko nervov, ťažkostí, nečakaných komplikácií. Teraz vidím noviny a časopisy ako niečo, za čím sú ľudia a hodiny, dni ich práce. Bola to práca s ľuďmi a pre ľudí. Takže bolo v tom nakoniec aj niečo kňazské.

3. Stačí si zobrať do rúk Xavery z dotýčnych ér. Každý šéfredaktor prináša niečo nové, iný spôsob práce. Na niečo kladie väčší dôraz, na niečo menší a niečo úplne vypustí. Potrebné je však zachovať to podstatné.

4. Zaujímavé bolo ponímanie času u niektorých prispievateľov. Keď sa povedalo, že článok má byť v redakcii do stredy, a dotýčný spomenul v piatok, že „už“ ho začal písať. (Ináč, dnes – keď toto píšem – je nedela, a mal som to odovzdať v piatok. Ešteže nie som šéfredaktor). ☺

MICHAL LAJCHA
(diakon a bohoslovec v 6. ročníku)

1. Od septembra 2006 do decembra 2007, teda spolu 6 čísel. Vtedy som bol štvrták a do polovice piateho ročníka.

2. „Čo ťa nezabije, to ťa posilní.“ A žijem, takže ma to asi muselo posilniť. Veľmi málo vecí je v našom živote takých, čo by nemali žiadny význam alebo by nás nijako neovplyvnili – buď pozitívne alebo negatívne. Paradoxom je, že aj to negatívne nám môže dať veľmi veľa, dokonca niekedy aj viac ako to, čo sme zvládli dobre. Závisí to od úmyslu a od učelivosti – schopnosti poučiť sa, vyťažiť z každej situácie, a tak sa stávať múdrejším.

3. Čo sa týka prípravy, veľkým prínosom je bohoslovec už odborom slovenčinár, ktorý robí korektúry – gramatické aj štylistické. Je to obrovská výhoda, že netreba s korektorom komunikovať cez internet, ale ľahko sa dá napríklad počas večere. Ďalším skvalitnením je pracovisko a technické vybavenie technického spracovávateľa.

4. Nie, nespomínam si.

Naše ankety či rozhovory zvyčajne končíme priáním Božieho požehnanie pre tých, ktorých sme oslovili otázkami. Respondenti tejto ankety nám snád odpustia, keď dnes spravíme výnimku a svoje modlitby zameriame na budúcnosť nášho časopisu. Nech teda Boh aj naďalej požehnáva všetkých, ktorí budú prostredníctvom časopisu Xaver prinášať nádej jeho čitateľom. Tak, ako tomu bolo počas celých nádherných 15 rokov. V mene súčasnej i budúcich redakcií Xavera všetkým za modlitby ďakuje jeho dnešný šéfredaktor

Ján UHNÁK, 3. ročník
(du, lu)

KRISTUS V TVÁRI CHORÝCH

Prednedávnom som na nástenke našiel rozpis služieb do Rooseveltovej nemocnice v Banskej Bystrici. Bol na ňom napísaný aj citát z Biblie, ktorý vyjadroval myšlienku: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších, mne ste to urobili...“ (Mt 25, 40). Možnosť stretnutia sa s Ježišom teda nie je len otázkou kostola, ale aj nášho postoja k ľuďom, ktorí žijú okolo nás.

Páter Pio raz povedal, že v každom človeku je prítomný Kristus, no v trpiacom je prítomný dvakrát. Keďže stretnutie s nimi je stretnutím s Kristom, môžeme povedať, že trpiaci sú v istom zmysle pre nás veľkým darom, ktorý sa pre nás môže stať zdrojom požehnanie do nášho časného aj večného života. My seminaristi tento dar počas našej formácie nachádzame už v spomínanej Rooseveltovej nemocnici, kde chodievame navštevovať chorých so svätým prijímaním, aby sme im priniesli aspoň trochu úľavy do ich utrpenia.

Utrpenie človeka zvlášť pohýna k tomu, aby hľadal nejakú ruku, ktorá mu pomôže v tej jeho situácii. Veriaci človek však nemusí hľadať túto ruku len tu na zemi, ale môže sa obrátiť aj na tú všemohúcu ruku, z ktorej všetko vyšlo a ktorej patria všetky ruky, aj tie lekárovi, ktoré sa o človeka starajú. Vedomie, že nad všetkým utrpením je všemohúci Boh, ktorý môže všetko obrátiť na dobré, aj keď to nie je vždy podľa predstáv človeka, vlieva do života istú nádej a pokoj.

Posilniť toto vedomie napomáha aj kaplnka, ktorá je na prvom poschodí nemocnice. Ona je útočiskom hlavne pre tých, ktorí nie sú pripútaní na lôžko. V kaplnke býva každý deň svätá omša, na ktorej sa objavia nielen tváre pacientov, ale aj tých, ktorí sa o nich starajú. V nemocnici funguje duchovná služba, ktorú vykonávajú dvaja kňazi – otec Juraj Adamkovič a otec Pavol Pakoš, ktorí sú každý deň k dispozícii na vyslúženie sviatosti zmierenia, pomazania chorých alebo pre osobný rozhovor.

K tým, čo nemajú možnosť zísť do kaplnky, chodievajú zaniest Eucharistiu akolyti. Túto službu robíme aj my. Je to služba, ktorá si vyžaduje aj trochu odvahy, veď nie každý je otvorený pre duchovnú pomoc a niekedy sa stretneme aj s opovrnutím a nepochopením, u niektorých zase vyvoláme veľa otázok, o ktorých diskutujeme. Je to pre nás dobrá skúsenosť, ale aj príprava na službu kňaza, pre ktorého akosi zvlášť platia slová z úvodných riadkov: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto najmenších, mne ste urobili...“

Peter SEKEREŠ, diakon, 6. ročník

CHLIEB AKO LIEK

Keď som začínal chodiť do nemocnice k chorým so svätým prijímaním, mal som z nemocnice strach. No čím častejšie som do nej chodieval, tým viac sa môj strach strácal. Vidím za tým dobrého Boha, ktorý vždy dá človeku silu na tú úlohu, ktorú mu pripravil.

Odvahu mi určite dáva Ježiš v Eucharistii, ktorého som mohol týmto trpiacim ľuďom

priniesť. Eucharistia je tým Božím liekom a prameňom skutočnej útechy a uzdravenia. Jedna pani sa chvela na celom tele. Po prijatí Eucharistie sa však upokojila. Pri návštevách chorých som mohol zblízka sledovať Ježišovu poníženosť. On, Pán neba a zeme, sa ponížil a stal sa kúskom chleba. Nezostal pri tom, že si zobral ľudské telo. Išiel ešte ďalej. Stal sa chlebom. On je tým Chlebom, ktorý zostúpil. Zobral na seba ponížený vzhľad hostie, aby mohol byť s nami a prísť za nami všade tam, kde sme, aj na nemocničnú izbu. Zostúpil ako Chlieb do ľudskej biedy, aby ju niesol spolu s nami. V Eucharistii sa Ježiš stáva pokorným a chudobným sluhom tých, ktorí ležia na nemocničných lôžkach, v Eucharistii si Ježiš zoblíka odev a prepáše sa zásterou, aby sa sklonil nad lôžko chorého. Eucharistia je láska, preto ju má sprevádzať náš prejav lásky cez láskavé slovo, úsmev, pohladenie.

Medzi pacientmi v nemocnici som si všimol, že k tomu, aby sme ich aspoň trochu potešili, netreba veľa. Stačí niekedy naozaj len čas, ktorý im venujeme. Je to povzbudením pre nás všetkých, aby sme sa nebáli robiť aj malé dobré skutky, o ktorých si často myslíme, že nemajú význam. Ježiš vie aj to málo rozmnožiť a premeniť na veľké dielo lásky. Pozýva nás nasledovať odvahu a vieru chlapca z evanjelia, ktorý veľkodušne daroval Ježišovi päť jačmenných chlebov a dve ryby, aj keď z ľudského pohľadu to pre toľký zástup stačiť nemohlo. Skončilo to pri dvanástich košoch odrobín, ktoré ešte zostali...

Chcel som sa s vami podeliť s myšlienkami, ktoré ma sprevádzajú, keď idem do nemocnice k chorým so sv. prijímaním. Určite, veľa vecí ešte neviem, chýbajú mi mnohé skúsenosti, v mnohých veciach nedokážem nasledovať „cestu Eucharistie“. Ale viem, že Ježiš zostúpil ako Chlieb, aby aj našu chorobu a utrpenie naplnil nádejou a bol nám skutočne blízko.

Michal MALIŠ, 3. ročník

Kristovi batmani

Keď som 30. októbra poobede vo veľkom chvate vyrazil zo seminára na liturgicko-pastoračnú prax, ešte som vtedy netušil, že môj odev vzbudí na ceste domov v mysliach ľudí, s ktorými sa stretnem, ako aj u mňa samého množstvo otázok.

Keď som udychčaný dorazil na železničnú stanicu uvedomil som si, že zopár ľudí ma nenápadne na pol oka sleduje, a spomedzi dvojice mladých ľudí, čakajúcich na ten istý vlak ako ja, sa ozvalo čosi na adresu známej filmovej postavy, známej ako Batman. Až vtedy som si uvedomil, že napriek mojej priemernej výške poriadne „vytŕčam z davu.“ Ľudia okolo mňa, odetí vo svojich každodenných odevoch, medzi sebou hneď zaregistrovali zmenu a všimli si, že medzi nimi stojí človek v dlhej čiernej sutane. S nevyslovenou otázkou sa asi v duchu pýtali, čo som zač, a mne sa opäť v mysli vynoril okamih pred siedmich dní, keď mi otec biskup posvätil reverendu, ktorú od vtedy nosím ako znak mojej príslušnosti k bohosloveckému spoločenstvu.

Samotná reverenda je symbolom nového života a nového človeka, ktorý sa má aj týmto líšiť od života starého, naplňajúc tak slová Písma, ktoré nás vyzývajú zblodiť si človeka starého a obliecť sa do človeka nového. Napriek tomu niektorí ľudia nám kňazom či bohoslovcem vyčítajú, že vyzeráme ako zo stredoveku, lebo im pripadá nepraktický, archaický či snád' pre dnešnú spoločnosť nie veľmi vhodný. A tak som v tom vlaku uvažoval, prečo je to asi tak a tiež prečo si ma tí dvaja mladí ľudia hneď spájali s Batmanom. Hoci sa toto prirovnanie zdá na prvý pohľad nevhodné, nie je až tak veľmi „od vecí“.

Aj Batmanova maska – podobne ako aj naša reverenda – stelesňovala jeho ideály, životné poslanie a ako symbol spravodlivosti mu pomohla dosiahnuť to, čo by ako obyčajný človek nikdy nedokázal. Odhliadnuc od faktu, že nás s Batmanom spája čierne oblečenie, došiel som k záveru, ktorý je síce prozaickejší, no zato omnoho viac vystihuje podstatu, a to k tradičnému slovenskému prísloviu: „Šaty robia človeka.“ A práve toto príslovie je veľmi aktuálne práve v dnešnej dobe, keď je pre celé zástupy mladých ľudí práve ich vzhľad a oblečenie tým najväčším vyjadrením ich názorov a životného štýlu. Prečo by som teda ja nemohol aj svojim oblečením vyjadrovať, že mojím životným štýlom je práve Kristus?

Reverenda nie je symbol svätosti ani neskrýva naše chyby, ba práve naopak, niekedy dokonca priťahuje okolité pohľady a vyzýva ich k tomu, aby tie chyby hľadali. Je však vyjadrením našich názorov, túžob, očakávaní a životného štýlu. Nie je ničím, čo by nás robilo svätými v očiach našich alebo iných, ale ničím, čo pred nás kladie výzvu a volá nás k zodpovednému a svedomitému nasledovaniu Krista.

František VEVERKA, 2. ročník

Keď chceš vidieť Božiu lásku, zostaň stáť pod krížom. Keď chceš vidieť Božiu všemohúcnosť, choď do hôr!

V poslednú októbrovú sobotu sa skupina turistických nadšencov z nášho seminára rozhodla ísť na výlet a pochodiť po turistických chodníkoch v Nízkych Tatrách.

Očakávaný deň sa začal najlepšie, ako len mohol – svätou omšou. Po rýchlych raňajkách sme nasadli do áut a vybrali sme sa na výlet. Prvou zastávka bola „Trangoška“, kde sme si rozdělili stravu, spravili prvé fotky a s nadšením sme sa dali na výstup. Náš prvý cieľ bola Chata Milana Rastislava Štefánika. Počas cesty sme sa vzájomne povzbudzovali, rozprávali zážitky a tí starší aj pospomínali na časy prežité v seminári. Zopár nadšencov plných lásky si naložilo na chrbát aj kláty dreva a vynesli ich až na chatu. Ja som ich len obdivoval, že to dokážu. Cesta ubiehala pomerne rýchlo. Ani sme sa nenazdali a už sme boli na našom prvom stanovisku. Po krátkej prestávke sme sa vybrali na vrch Ďumbier. Každý vykročil tempom, aké mu najviac vyhovovalo. Za nejaký čas sme dorazili aj tam. Rozhliadli sme sa, aby sme našli najvhodnejšie miesto na odдых. Svietilo slnko a fyzických síl ubudlo, tak sme sa rozhodli posilniť jedlom, ktoré nám s veľkou mierou lásky zabalili naše sestričky.

Po dobrom jedle a niekoľkých fotografiách sme usúdili, že by bolo načase ísť ďalej, na Chopok. Tak sme sa zbalili, dali ruksaky na chrbát a pobrali sa preč. Cestou sme obdivovali okolitú prírodu a žasli nad všetkým, čo nás obklopovalo. Po nejakom čase sme boli na vrchu Chopok. Dorazili sme sem trochu skôr ako sme predpokladali. Tak nasledovala dlhšia prestávka. Vrchy kopcov zakrývali oblaky, a tak sme aspoň pochopili, čo znamená výraz „byť v oblakoch“. Po dojedení posledných zvyškov jedla, najmä koláčov a čokolád, sme rozhodli, že je čas konečne začať zostupovať. Cestu naspäť sme zvolili najkratšiu – popod lanovku, ktorá bola mimo prevádzky. Približne po dvoch hodinách sme prišli na miesto, odkiaľ sme svoju túru začínali.

Veľká vďaka patrí aj nášmu otcovi špirituálovi, ktorý si našiel čas a zaistil nám bezpečný návrat do seminára. Po príchode do seminára sme si vychutnali večeru a pri ukladaní sa do postele sme si mohli povedať spolu do svätým Pavlom: „Dobrý boj som bojoval, beh som dokončil.“ (2 Tim 4,7)

Lukáš FRANEK, 2. ročník

SVÄTÁ ZEM – PÚŤ MILOSRDENSTVA

Začiatkom tohto roka som pri počúvaní svojich priateľov pri rozhovoroch o Svätej zemi zatúžil raz sa tam dostať. Bolo mi však dopredu jasné, že do primícií má každá koruna svoje pevné miesto, a preto som nad tým ani nerozmýšľal. Potom som skoro celé letné prázdniny pracoval na táboroch pre miništrantov a iné deti, a tak mi na ich konci napadlo: „Koľko toho moji spolužiaci cez prázdniny duchovne načerpali a ja som väčšinou len `makal`“. No celé svoje prázdninové pôsobenie som vnímal ako Božiu vôľu, a tak som sa tým vôbec nezaoberal. Veď Pán vie, čo robí. Avšak o mesiac mi prišla sms-ka od môjho pána farára: „Pozývam ťa na výlet do Svätej zeme“. Vtedy mi napadlo už len slová sv. Terezy z Lisieux, že náš nebeský Otec nám nevložil do srdca túžbu, ktorú by nechcel splniť.

A tak sme už 4. novembra leteli do Izraela – spolu zo Slovenska 27 pútnikov. Večer sme sa ubytovali a nasledujúci deň sme sa vybrali do Jeruzalema. Navštívili sme Getsemanskú záhradu a iné miesta na Olivovej hore a horu Sion. Veľmi ma zaujal Múr nárekov – jediná stena, ktorá ostala zo zbúraného jeruzalemského Chrámu, kde sa chodia židia modliť. Ich modlitba vyzerá na prvý pohľad trochu inak ako naša. Čítajú Starý zákon a potom sa podľa toho, čo prečítali, modlia. Avšak bolo vidieť, že ich modlitba nie je len prázdny „rapotáním“, ale že tomu, za čo sa modlia, naozaj veria. Ak prečítajú, že Boh pomáha slabým, tak veria, že sa to v ich živote naozaj stane a hneď za to ďakujú. Bol to pre mňa silný zážitok a aj pozvanie k ešte väčšej viere pri modlitbe.

V druhý deň púte sme navštívili Betlehem – pole, kde sa zjavili pastierom anjeli a zvestovali im narodenie dieťaťa Ježiša, a samozrejme miesto narodenia Pána Ježiša. Pre úplnosť dodávam, že takmer na každom mieste, kde sa stala nejaká biblická udalosť

je postavený chrám. V ďalších dňoch sme videli Betánium – miesto vzkriesenia Lazára, Jericho, Ain Karim – mesto narodenia Jána Krstiteľa, Betfage – miesto odkiaľ Pán Ježiš

vystupoval na osliatku do Jeruzalema a Kaplnku nanebovstúpenia Pána.

V ďalší deň nasledovala cesta do Egypta pod horu Sinaj. Večer sme sa ubytovali v hoteli a o druhej hodine ráno bol už výstup na Sinaj, aby sme tam boli na východ slnka. Podarilo sa mi vstať skôr a prečítať si o tom, čo sa dialo na týchto miestach. V knihe Exodus sa píše, že keď Izraeliti prišli pod Sinaj, Pán im povedal: „Vy sami ste videli, čo som urobil Egypťanom a ako som vás niesol na orlích krídlach a priviedol sem k sebe. Ak teraz budete poslúchať môj hlas a ak zachováte moju zmluvu, tak mi budete medzi všetkými národmi zvláštnym majetkom – veď mne patrí celá zem – a budete mi kráľovským kňazstvom a svätým národom!“ Teda žiadne príkazy a zákazy, ale túžba nebeského Otca starať sa o svoj ľud. Všetko, čo im potom hovoril, napr. aj Desatoro jeho prikázání, sú len konkrétne usmernenia, aby človek žil šťastne a slobodne. A tak som si uvedomil, že Sinaj nie je horou Božích nariadení, ale najmä horou Božej lásky.

Potom sme sa vybrali do Galiley: hora Tábor, Nazaret, Kafarnaum – miesto domu sv. Petra, Hora blahoslavenstiev, Kána Galilejská, vrch Karmel, na ktorom Eliáš pobil Bálových prorokov. Keď sme sa plavili po Genezaretskom jazere, ma veľmi zaujalo čítanie Evanjelia sv. Jána, kde sa píše o tom, ako sa Ježiš tretikrát zjavil učeníkom po svojom zmŕtvychvstání. Najprv sa im dvakrát zjavil v Jeruzaleme a potom tu. V Evanjeliu sa píše: „Boli spolu Šimon Peter, Tomáš, nazývaný Didymus, Natanael z Kány Galilejskej, Zebedejovi synovia a iní dvaja z jeho učeníkov. Šimon Peter im povedal: `Idem loviť ryby.` Povedali mu: `Pôjdeme aj my s tebou.`“ Toto jazero je od Jeruzalema vzdialené vyše 100 km a je to miesto, kde mal apoštol Peter dom. Je teda pravdepodobné, že títo apoštolia už prestali veriť všetkému, čo Ježiš hovoril, a vrátili sa domov k svojmu pôvodnému zamestnaniu. A po tom, čo nič nechytli, sa im zjavuje Ježiš a dáva im novú nádej, hovoriac: „Spustite sieť z pravej strany lode a nájdete.“ Nič im nevyčíta, a keď sa vracajú s plnými sieťami, sám im už pečie rybu na pahrebe. Ani Petra sa nepýta, či dobre oľutoval to, že ho zaprel, ale pýta sa, či ho miluje. A to sa ma veľmi dotklo: ako Pán Ježiš aj nás hľadá a nič nám nevyčíta, keď pod vplyvom ťažkostí života na neho zabúdame a začíname blúdiť.

Naše putovanie sme zakončili krížovou cestou ulicami Jeruzalema. Tam ma zaujala jej dĺžka: Nebol to žiaden horský výstup – je dlhá asi tak 600m a má mierne stúpanie. A na takomto krátkom úseku Pán Ježiš trikrát padol. Musel byť teda riadne dobitý a nenávisť zástupov ho musela veľmi tlačiť k zemi. A on to predsa dotiahol až do konca, aby sme my mali život.

Po tejto nádhерnej púti o Svätej zemi môžem povedať iba to, že je to miesto, kde náš nebeský Otec zjavuje svoje milosrdenstvo a ním premieňa srdcia tých, ktorí po tom túžia.

OD MARTINA K FRANTIŠKOVI

Asi najvýznamnejšou udalosťou na poli cirkevnom na Slovensku v roku 2008 bola reorganizácia diecéz. Naša diecéza sa rozrástla. Rozrástla sa nielen o nové farnosti a nových kňazov, ale aj o nových seminaristov. V septembri nastúpilo do nášho banskobystrického kňazského seminára 5 nových bohoslovcov, ktorí k nám prišli z kňazského seminára v Bratislave, keďže od 14. februára patria už do našej diecézy. My sme ich už spoznali, chceme však, aby ste ich mohli spoznať aj vy. Nech sa páči, tu sú naši noví bratia...

1. *Vek (rok narodenia), farnosť.*

2. *Vzdelanie, resp. čo si robil pred seminárom.*

3. *Záluby.*

4. *Rodina.*

5. *Čo ťa na kňazstve priťahuje?*

6. *V ktorom ročníku sa teraz formuješ?*

7. *Ako vnímaš formáciu v badínskom seminári vzhľadom na tú v bratislavskom?*

8. *Tri v jednom:*

A Oblúbený predmet.

B Oblúbená postava z Písma či spomedzi svätcov.

C Motto, životné krédo či citát z Písma, podľa ktorého sa chceš riadiť.

MICHAL MALIŠ

1. 21 rokov, Levice – mesto.

2. Stredná priemyselná škola Levice

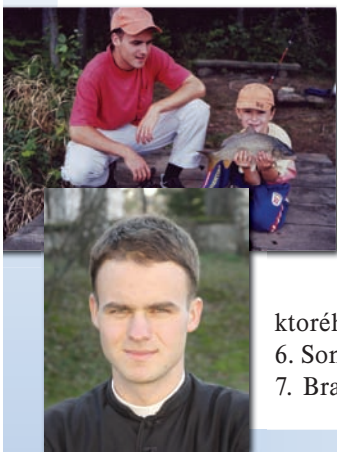
3. Futbal, rybačka, príprava liturgických slávení, stretnutia s rodinou, priateľmi.

4. Mám piatich súrodencov: dvoch bratov a tri sestry, ja som najmladší.

5. Slávenie sv. omše a príklad poníženého a chudobného Ježiša, ktorého nasledujú niektorí svätí kňazi, ktorých som stretol.

6. Som v treťom ročníku.

7. Bratislavský seminár bol uprostred veľkomesta, badínsky seminár je

zasadený vo väčšom pokoji a tichu. Nechcem hodnotiť, či je lepšie byť uprostred mesta alebo mimo neho, lebo každému môže vyhovovať niečo iné. Ale som vďačný za to, že som tu a že aj tu som stretol dobrých ľudí, ktorí vedia, že láska je nad zákonom, láskavý prístup predstavených a ochotných bohoslovcov. A ešte čosi: Ježiš je tu taký istý ako v „Blave“. ☺

8. A Sv. písmo, liturgika, pedagogika.

B Zo Sv. písma sa mi páči to malé dieťa, ktoré Ježiš vzal, objal a postavil do stredu svojich apoštolov ako ideál poníženosti, ku ktorému majú neustále smerovať svoj život. Zo svätých je to sv. Giana Beretta Molla, matka, ktorá obetovala život za svoje dieťa. Je mi príkladom, ako žiť obetavú lásku v bežnom živote.

C „Kto sa teda poníži ako toto dieťa...“ (Mt 18, 4) a “Vstal od stola, zobliekol si odev, vzal plátennú zásteru a prepásal sa.“ (Jn 13, 4)

MIROSLAV PINTÉR

1. 1987, Čebovce v okrese a dekanáte Veľký Krtíš.

2. Základná škola v Čebovciach, gymnázium v Šahách, tu sa mi potupne vyjasňovala aj moja životná cesta.

3. Šport, a to hocijakého druhu, ale najčastejšie futbal. Spomením ešte cestovanie, a to hlavne vtedy, keď si môžem aj zašoférovať. Ďalej rád si prečítam nejakú dobrú knihu hlavne psychologického, biologického a životopisného charakteru.

4. Pochádzam zo štvorčlennej kresťanskej rodiny. Mám jedného o dva roky mladšieho brata, s ktorým si veľmi dobre rozumiem.

5. Kňazstvo je úžasný dar, ktorý si musíme veľmi vážiť. Veľkosť kňazstva spočíva vo vyvolení človeka, ktorý sa kňazskou vysviackou stáva „alter Christus“, „druhým Kristom“, cez ktorého Boh koná. A práve toto tajomstvo ma fascinuje a naplňa radosťou.

6. Teraz sa formujem v treťom ročníku.

7. Ani ideálny seminár, ani ideálny seminárny poriadok neexistuje. Všade sú isté nedostatky, ale aj pozitíva. Môžem však konštatovať, že formácia človeka nezávisí ani od seminára, ani od seminárneho poriadku, ale predovšetkým od človeka, ktorý sa formuje.

8. Veľmi ma zaujala pedagogika a psychológia a veľa očakávam aj od morálky, ktorá však bude predmetom len ďalších teologických štúdií. Mojm životným krédom je: „Život je ťažký, ale krásny“. Nad touto skutočnosťou sa často zamýšľam a neustále mi ju pripomína citát zo Svätého písma: „Ale kto vytrvá do konca, bude spasený.“ (Mt 10, 22). Preto sa snažím aj ja vytrvať, lebo ako hovorí svätý Pavol, ktorý je jeden z mojich najobľúbenejších svätcov, niektorí bežia na štadióne, aby dosiahli porušiteľný veniec, ale my preto, aby sme získali neporušiteľný (porov. 1 Kor 9, 24-25).

PETER TÓTH

1. 27 (1981), Levice – mesto.
2. Stredoškolské, študoval som na Strednej pedagogickej a sociálnej akadémii v Leviciach. Po skončení školy som pracoval, kde sa dalo nájsť miesto. Boli aj obdobia, keď som nemal zamestnanie a bol som vlastne doma, a tak som mal čas aj premýšľať o svojej budúcnosti.
3. Šport, najmä futbal a hokej, keďže oba som aj hrával ako chlapec. Taktiež si rád prečítam zaujímavú a hodnotnú knihu.
4. Mamina, dvaja bratia. Otec mi umrel, keď som mal 11 rokov.
5. Myslím, že na kňazstve by asi každého mala priťahovať jedna vec a tou je pripodobňovať sa Kristovi. Milovať jeho láskou všetkých ľudí, ku ktorým raz budem poslaný ohlasovať jeho slovo, ukazovať jeho príklad svojím životom, aby „kniha života“ nezaznievala len z kazateľnice, ale aby žiarila hlavne v mojom živote. Je to veľká výzva a ja verím, že sa ju nielen mne, ale každému Kristovmu kňazovi podarí splniť.
6. Som v treťom roku svojej formácie.
7. Na toto by som odpovedal asi len toľko, že miesto je síce iné, ale Kristus je aj tu aj tam prítomný rovnako.

8. A Liturgia, cirkevné dejiny, ale sú zaujímavé aj ostatné predmety. Ešte som však nemal všetky predmety: Som zvedavý na dogmatiku, kánonické právo, morálku...

B Zo svätých sú to sv. Peter, apoštol, ďalej sv. Ján Mária Vianney, ktorý je aj môj birmovný patrón, sv. Pius X., pápež Eucharistie. Všetci majú spoločnú črtu pokory a skromnosti a veľkej lásky ku Kristovi.

C Motto ani životné krédo nemám a citátov zo Svätého písma sa mi páči viac a neviem, ktorý by som tak narýchlo vybral. Skôr by som napísal asi moju najobľúbenejšiu kapitolu zo Svätého písma. Je to 17. kapitola Jánovho evanjelia.

PAVEL GYURÁSZ

1. 1987, farnosť Balog nad Iplom.
2. Maturoval som v Šahách na gymnáziu a potom som rok študoval matematiku a fyziku v Bratislave na Univerzite Komenského.
3. Turistika, hlavolamy, futbal a šach.
4. Mám tri sestry, ktoré sú už vydaté, ja som najmladší. Po svojom vstupe do seminára, moji rodičia ostali doma sami.
5. Podľa mňa na kňazstve môže byť priťahujúca jedna vec – Ježišove volanie.
6. Počas tohto akademického roka pokúsím sa zvládnuť druhý ročník.

7. Formácia podľa môjho názoru všade smeruje ku Kristovi, a preto z hľadiska formácie je jedno, kde sme. Ale pritom je pravda, že okolie, ľudia, seminárny poriadok je iný a už som bol zvyknutý na tie veci v Bratislave. Samozrejme, že mi chýbajú, ale je tu „náhrada“ v takom zmysle, že je všetko nové, ako keby som bol znovu prvák. Ako vidíme, všetko, čo je „nepodstatné“ sa zmenilo, ale Kristus ostal.

8. A Vždy ostane matematika, ale u nás také nie je. Už aj skôr som chcel študovať latinčinu a tú tu máme. Ale zatiaľ sa mi asi najviac páčila liturgia.

B Svätý Pavol. Vždy som mal z toho radosť, že môžem nosiť jeho meno, bol pre mňa ako príklad.

C Ak mne niekto slúži, nech mňa nasleduje; a kde som ja, tam bude aj môj služobník. (porov. Jn 1,26)

JURAJ ZOLCER

1. 1985, bývam v Balogu nad Iplom, v najjužnejšej časti našej „vynovenej“ diecézy.

2. „Makal som“ na Osemročnom cirkevnom gymnáziu Ferenc Fegyvernekého s vyučovacím jazykom maďarským v Šahách.

3. V prvom rade hudba („gregorián“, organ) a šport (futbal, volejbal).

4. Otec, mama, dve staršie sestry, jedna s manželom a tromi deťmi, starý otec. Desiati v jednom dome. Každému som vďačný za dobrý príklad.

5. Pomáhať ľuďom, mať osobnú skúsenosť s Bohom.

6. V diakonskom, šiestom.

7. Podobne. Nevšimol som si väčšie odchýlky.

8. A Liturgia

B Sv. Augustín. Je mi veľmi blízko jeho životná cesta: po dlhom hľadaní pravdy sa obrátil pomocou osobnej skúsenosti s Bohom.

C „Hľadaj radosť v Pánovi, a dá ti, za čím túži tvoje srdce.“ (Ž 37, 4)

Odpovede v ankete zozbieral a srdečne za ne ďakuje **Ján UHNÁK, 3. ročník**

PREMONŠTRÁTI

Spoločným znakom pre všetkých konvertitov je radosť z obrátenia a úprimná túžba túto skutočnosť odovzdať druhým. Ukázať im na sebe samom Boha, ktorý je láska. Snaha zachrániť za každú cenu všetkých, a ak nie všetkých, tak aspoň niektorých.

Toto sa vzťahuje aj na sv. Norberta. Neuspel ako reformátor vo vlastnom spoločenstve v rodnom Xanten. Ako potulný kazateľ však videl, a nie zriedka, že jeho úsilie prináša ovocie. Ohlasovanie Božieho slova všetkým ľuďom, teda aktívny život v službe Bohu, bolo Norbertovým prvotným ideálom. Niet pochýb o tom, že tento muž, ktorý verne žil to, čo ohlasoval, získaval aj nasledovníkov. Keď sa rozhodol tento svoj spôsob života nejako navonok usporiadať, vybral si regulu sv. Augustína. Ona totiž najlepšie vyhovovala ich aktívnemu životu. Na Vianoce v roku 1121 sa spoločenstvo prvých štyridsať klerikov zasvätilo Bohu sľubmi na severe dnešného Francúzska v Prémontré, na mieste odľahlom od civilizácie. Za odev si zvolili tuniku z ovčej vlny v prírodnej farbe. Bol to v tej dobe jednoduchý odev, bežný práve pre skoro všetkých potulných kazateľov. Ešte v tomto roku pápež Honorius II. potvrdil ich spôsob života bulou, v ktorej Norberta a jeho spoločenstvo nazýva „Rehoľní kanonici sv. Augustína podľa spôsobu života pri kostole v Prémontré“.

Potulní kazatelia a rehoľní kanonici, na prvý pohľad sa to nedá zlúčiť. Dnes je však isté, že Norbert nebol zakladateľom tohto spoločenstva v striktnom slova zmysle. No svojím kázaním a vlastným svedectvom života v zhode s tým, čo aj hlásal, položil základ pre toto spoločenstvo. Pre všetkých klerikov naplánoval duchovnú a teologickú formáciu, aby mohli

aj oni v tomto v duchu pôsobiť na kresťanov všade okolo seba. Toto vzájomné sebaoposväcovanie rehoľníkov predovšetkým životom v komunite a duchovné pôsobenie medzi ľuďmi je stále prítomné v celých dejinách Rádu premonštrátov, pochopiteľne nie všade rovnako, ale vzhľadom na miesto a okolnosti. Niektoré kanónie – tak sa správne nazývajú naše kláštory – sa viac zameriavajú na posväcovanie seba samých a iné naopak uprednostňujú rôzne formy apoštolátu.

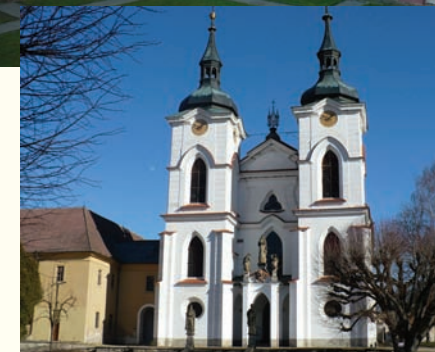
Živý, a aj dnes ešte stále aktuálny odkaz Norberta a jeho duchovných synov, bol presne

sformulovaný a vyjadrený tézami za pomoci moderných termínov v rádovej historiografii 18. – 19. storočia takto:

1. *oslava Boha (liturgický život),*
2. *eucharistická úcta,*
3. *mariánska úcta,*
4. *kajúci život ,*
5. *horlivosť za spásu duší (apoštolát).*

Keď v roku 1126 musel Norbert odísť ako arcibiskup do Magdeburgu, ponechal si zo začiatku aj priamu správu materského domu v Prémontré. Po dvoch rokoch však zveril správu svojmu vernému druhovi a žiakovi bl. Hugovi de Fosses. On inklinoval viac k životu rozjímavému než k apoštolátu, a tak vhodne dopĺňal Norbertovu činnosť ako organizátor rádového života vo vlastnom slova zmysle. Ich spoločné dielo bolo požehnané: ešte počas Norbertovho života vzniklo 35 opátstiev, za prvých sto rokov existencie rádu vzniklo najmenej 6000 kláštorov. Rád sa rozšíril pre svoj príkladný život a pohotovú ochotu k duchovným službám. Zanedlho rád pôsobil prakticky v celej Európe, v Palestíne a na Cypre. Obdobia slávy striedali obdobia úpadku, rád však nezanikol. Mal dokonca toľko vnútornej sily, že v minulom storočí, keď zostalo prakticky len niekoľko od seba nezávislých kláštorov, väčšinou

v dedičných krajinách habsburských, teda v Čechách a Rakúsku, dokázal uskutočniť v októbri roku 1883 obnovu rádovej jednoty.

Dnes má rád viac ako 30 kláštorov s viacerými závislými domami a viac než 1300 členov, a to v Čechách, Slovensku, Maďarsku, Rumunsku, Rakúsku, Nemecku, Dánsku, Holandsku, Belgicku, Francúzsku, Anglicku, Írsku, Spojených štátoch amerických, Kanade, Brazílii, Peru, Chile, Juhoafrickej republike, Zaire, Indii a v Austrálii.

ZÁPAS O HODNOTY MÁME VO SVOJICH RUKÁCH

*Pochádza z Oravy, bol poradcom ministra zdravotníctva a poslancom národnej rady. Prednášal lekársku etiku na Inštitúte medicínskej etiky a bioetiky v Bratislave. Je zakladateľom a prezidentom občianskeho združenia Donum vitae. Lekár, politik a najmä kresťan. Poslanec Európskeho parlamentu **MUDr. Miroslav Mikolášik** koncom novembra navštívil náš seminár a pri tejto príležitosti sme ho požiadali o interview...*

Pán Mikolášik, ste poslancom Európskeho parlamentu. V súčasnosti hýbe Európou najmä téma schvaľovania Lisabonskej zmluvy. Aké sú pozitíva či – na druhej strane – negatíva tejto zmluvy?

Lisabonskú zmluvu som nepodporil, lebo v mnohých oblastiach je v rozpore s kresťanským presvedčením a aj so záujmami suverénnej Slovenskej republiky. V tej oblasti, ktorá je na prvom mieste, a to sú otázky úcty k ľudskému životu, bohužiaľ Lisabonská zmluva predpokladá klonovanie človeka. To sa volá tzv. terapeutické klonovanie, inými slovami, je možné naklonovať človeka, potom ho zničiť a využívať časti takéhoto naklonovaného človeka na terapiu, na liečbu. To je v príkrom rozpore s našim kresťanským presvedčením, ale aj s lekársnym presvedčením, že ľudská bytosť je hodná ochrany a úcty od počatia až do prirodzenej smrti. Takže takúto klauzulu som nemohol podporiť.

Súčasnou Lisabonskej zmluvy je tak isto aj zmienka o iných typoch „manželstva“, než je manželstvo medzi mužom a ženou. Zmluva predpokladá mnohé iné typy manželstva, vrátane manželstva medzi osobami rovnakého pohlavia. Z hľadiska politického je pre Slovensko ako pre krajinu nevýhodné, že podľa Lisabonskej zmluvy bude možné prijímať rozhodnutia dvojtretinovou väčšinou. Hlas menších krajín, a teda aj Slovenska, by zanikol a mohli by sme byť v nejakej závažnej veci prehlasovaní. Tak isto by mohol narušiť slovenské záujmy z hľadiska suverenity a integrity územia inštitút jediného ministra zahraničných vecí, ktorý by určite neobhajoval slovenské záujmy. Po príklade Kosova by sa tak aj Slovensku mohlo stať, že časť územia by sa v určitej chvíli mohla stať autonómnou oblasťou a za niekoľko rokov sa aj odtrhnúť podľa podobného scenára, podľa podobného precedensu. Takže, ja som rád, že Slovensko je v Únii, ale na druhej strane lisabonský dokument mi nedáva záruky ochrany ľudského života a ochrany záujmov Slovenska, preto som zaň nehlasoval. A napokon som zaň nehlasoval aj preto, že v jeho preambule sa opäť nevyskytuje žiadna zmienka ani o Bohu, ani o kresťanských koreňoch Európy.

Ako prezident združenia Donum vit sa v Európskom parlamente zasadzujete aj za ochranu života. Má v súčasnej liberálnej Európe takýto boj za život zmysel? V čom vidíte najväčšie ťažkosti tohto kultúrneho zápasu?

Viete, to je zápas o hodnoty. Samozrejme, nie je to len o kultúre v širšom slova zmysle. Správne ste naznačili, že je to zápas, to je to kľúčové slovo. My sa v Európskom parlamente sporíme, zápasíme, argumentujeme, a môžeme vyhrať len vtedy, ak nás bude dostatočný počet takých, ktorí zastávajú podobné hodnotové postoje. Myslím si, že v rukách majú

túto vec občania, voliči, tí, ktorí sa rozhodujú, koho svojím hlasom do parlamentu pošlú. A ja by som chcel zaželať aj vám všetkým, aj ďalším občanom, aby si dobre zvážili, čo je pre nich výhodnejšie. Či len nejaké ekonomické výhody, nejaké heslá, ktoré sa dobre počúvajú, alebo to, že keď príde na lámanie chleba aj v takýchto dôležitých otázkach, aké postoje ten ich kandidát zaujme.

Kresťanský názor sa v dnešnom európskom priestore stáva stále viac menšinovým. Aký môže byť prínos kresťana v súčasnej európskej spoločnosti?

Pozrite, koniec koncov, aj v textoch, ktoré poznáme, ktoré vyznávame a ktoré meditujeme, je napísané: Budte soľou zeme a svetlom sveta. Viete, aj malá čiastočka soli dokáže významným spôsobom zmeniť chuť jedla, aj jediná sviečka v úplnej tme ju úplne rozčesne a rozsvieti. Nie je to podľa mňa vždy len otázka množstva. Je to aj otázka statočného postoja, keď aj po stoj malej skupinky má význam. Opäť si požičiam prirovnanie zo Svätého písma, že maličká čiastočka kvasníc prekvásí celé cesto. Tak je aj potrebné, aby kresťanskí politici vôbec existovali. Nakoniec, pápež Ján Pavol II. nás vlastne priamo povzbudil, aby kresťania išli aj do verejného života, aby práve tá liberálna a socialistická väčšina nevalcovala všetko len podľa svojich bezbožných názorov. Myslím si, že je dobré, keď kresťania zoberú na seba ťarchu a povinnosť takéto myšlienky presadzovať aj vo verejnom politickom či parlamentnom živote.

Čo považujete za rozhodujúci problém zmien morálnej klímy súčasnej Európy?

Myslím si, že tých príčin je veľmi veľa. Zásadná zmena klímy začala veľmi dávno, má veľmi staré korene. Už v 60. rokoch, keď sa zmenil postoj k manželstvu, k plodnosti ženy, a keď začala hormonálna antikoncepcia a neskôr vnútromaternicové teliesko. Neskôr z krajiny na krajinu preskakovali správy, že zasa ďalšia nová krajina prijala zákon, ktorý dekriminalizoval potrat, a žena za takýto úkon viac nemala problémy so zákonom. Tieto tri veci potom zásadným spôsobom zmenili náhľad na rodinu a na hodnoty, ako sú vernosť, plodnosť a obetavosť. Keď je niekto schopný prijať dieťa, musí zľaviť zo svojho komfortu. Vtedy sa venuje rodine, manželke a zase manželka svojmu manželovi a svojim deťom – to je aj o sebazaprení a o obete. Myslím si, že následný posun myslenia ľudí nastal vplyvom praktického materializmu, dostatkom hmotných dober. Tie potom prehlusia aj svedomie, aj všetky priority a ľudia len užívajú matériu. To je to, čo by sme nazvali praktický materializmus a denodenný hedonizmus, keď sa venujú len sebe a svojim pôžitkom. Toto je základná zmena a v zmysle týchto zmien potom ľudia volia svojich zástupcov do zákonodarných zborov národných, ale aj medzinárodných európskych. Tí poslanci, ktorí sú takými ľuďmi zvolení, sú im podobní, keď prijímajú zákony alebo hlasujú o určitých hodnotách. V ich postojoch sa reflektuje ich vlastný život.

*V mene všetkých čitateľov ďakuje za rozhovor a Božiu pomoc v zápase o ochranu života vypravuje **Dušan RONČÁK, 2. ročník***

SVÄTÉ PÍSMO AKO DUŠA TEOLÓGIE

O biskupskej synode o Božom slove...

V dňoch 5. – 26. októbra 2008 sa uskutočnila v Ríme *Biskupská synoda o Božom slove v živote a poslaní Cirkvi*. Medzi 253 synodálnymi otcami boli aj dvaja slovenskí biskupi: bratislavský arcibiskup Mons. Stanislav Zvolenský a prešovský arcibiskup Mons. Ján Babjak SJ. Celkovo bolo na synode viac ako 400 aktívnych účastníkov. Proces prípravy a samotný priebeh synody sa konal podľa nového poriadku, schváleného v roku 2006 a prípravu bolo možné sledovať pomerne podrobne aj na internete.

Synoda bola, ako zvyčajne, ukončená tzv. Propozíciami (návrhmi). Propozície nie sú výsledkom len samotnej synody, ale aj dlhého procesu prípravy, ktorý pozostával z predprípravného dokumentu *Lineamenta*, následného prípravného dokumentu *Instrumentum laboris* a potom samotných hlbkových analytických synodálnych prác. Ako názov synody naznačuje, jej zámerom bola problematika vnímania a komunikovania Božieho slova vo vnútri a navonok Cirkvi a Propozície, teda záverečný dokument, zhrňa výsledky, ktoré synodálni otcovia predostreli Svätému Otcovi. V úvodných slovách pápežovi vyjadrili nádej, že v Roku sv. Pavla je vynikajúca príležitosť ponúknuť o Božom slove nový dokument s témou šírenia a dôslednej aktualizácie Božieho slova v živote Cirkvi. Inými slovami, otcovia vidia potrebu hlbšie a podrobnejšie sa vyjadriť k skutočnosti potreby Božieho slova v Cirkvi. Pápež v homílii na záver synody vyjadril prínos synody, keď povedal, že „si z nej odnášame obnovené vedomie,

že prvoradou úlohou Cirkvi na začiatku tohto nového milénia je predovšetkým živiť sa Božím slovom“. Vyjadril želanie, aby každá komunita nadobudla hlboké presvedčenie hlásať evanjelium.

Výzvy, ktoré synodálni otcovia v Propozíciách vyjadrili, sa dotýkajú priamo podstaty toho, o čom synoda bola a ktoré otázky si kládla. Dokument tvorí 55 propozícií, z ktorých každá má dve časti, prvú vysvetľujúcu a druhú aktivujúcu, ktorá vyzýva k činnosti. Na úvod dokumentu je zdôraznené, že dnes Cirkev potrebuje viac prehĺbiť tajomstvo Božieho slova vo svojich dopadoch do pastorácie. Synoda pripomína pastierom, aby pripomínali pokrsteným úlohu Ducha Svätého pri inšpirácii, ako aj pri interpretácii a chápaní Svätého písma, a tak ich viedli k jeho častému vzývaniu.

V prvej časti Propozícií otcovia považujú za dôležité brať do úvahy hlboké zjednotenie Božieho slova s Eucharistiou, aby sa prekonala jemná protikladná polarita medzi dvomi skutočnosťami, ktorá je neraz prítomná tak v teológii, ako aj v pastorácii. Slovo Božie sa sviatosťne vteľuje v eucharistickej udalosti, a tak je završením Svätého písma. Preto otcovia nazývajú Eucharistiu hermeneutickým princípom Písma, podobne ako na druhej strane Písmo osvetľuje eucharistické tajomstvo. Odporúčajú, aby sa v teológii hlbšie prepracoval sviatosťný rozmer Božieho slova. Biskupi opätovne zdôraznili *Lectio divina* ako stretnutie so Slovom v čítaní Písma. S cypránovským „Keď sa modlíš,

hovoríš Bohu, keď čítaš, Boh hovorí k tebe“ si otcovia veľmi žiadajú, aby nastalo nové obdobie lásky k Svätému písmu, a to všetko s cieľom prehĺbiť vzťah s Ježišom.

Propozície otcov hovoria aj o nenahraditeľnosti poznania Starého zákona pre toho, kto verí v Evanjelium Ježiša Krista. Preto žiadajú, aby kázanie a katechéza dali náležitú pozornosť stránkam Starého zákona a adekvátne ich vysvetľovali Božiemu ľudu, ktorý nech tak viac oceňuje vieru v Ježiša Krista. Aby veriaci vedeli správne pochopiť ťažké stránky Starého zákona, vyžaduje sa aj adekvátna príprava veriacich. Otcovia zdôrazňujú, že napriek neľahkým statiam netreba zanedbať lektúru Starého zákona, ktorý zostáva pre ucelené chápanie dejín spásy podstatný. Vyjadrujú úprimnú vďaku generáciám exegétov a teológov, ktorí pomáhajú podstatne k odkrytiu hlbšieho zmyslu Písma. Tiež ďakujú a povzbudzujú aj mnohých laikov, ktorí sa veľkodušne oddávajú službe Slova vo svojich komunitách.

V druhej časti dokument zdôrazňuje, že privilegovaným miestom, v ktorom sa Božie slovo plne vyjadruje, je liturgia, a to tak v slávení sviatostí, ako aj v liturgii hodín a v liturgickom roku. Tajomstvo spásy obiahnuté v Písme má skutočné miesto práve v liturgii. Preto otcovia žiadajú, aby Sväté písmo bolo vždy v kostole na viditeľnom mieste. Nabádajú, aby sa po čítaniach, ako aj po homílii zachovalo posvätné ticho. Súčasne zdôrazňujú, aby lektori boli už vopred oboznámení s dynamikou komunikovania state Písma. V súvislosti s rímskym Lekcionárom vznášajú otázku, či si aktuálna situácia nevyžaduje iný výber čítaní. Pripomínajú, aby sa ženám dával dostatočný priestor v katechéze a pri čítaní Slova, nakoľko ony vedia podnietiť poslucháča nielen k načúvaniu Slova, ale aj k vzťahu s Bohom a vedia komunikovať zmy-

sel odpustenia a evanjeliového zdieľania.

K približovaniu sa Písmu je podľa Propozícií treba viacero predpokladov. Tie by nemali chýbať výslovne seminaristom, ktorí sa neskôr majú stať práve formátormi Božieho ľudu s pomocou Slova. Nakoľko Božie slovo je nevyhnutné k formovaniu srdca dobrého pastiera, otcovia vyzývajú kňazov, a najmä farárov, aby sa denne živili Písmom svätým a komunikovali ho svojim veriacim s múdrosťou a štedrosťou. Preto synoda veľmi zdôrazňuje, aby Sväté písmo bolo dušou formácie pre budúcich kandidátov kňazstva. Vymenúva rôzne úrovne formácie, zamerané na Sväté písmo: *lectio divina*, posvätné čítanie z liturgie hodín, odkrývanie exegézy v jej rôznych metódach, skúmanie histórie toho, čo vytvorili v súvislosti s Písmom cirkevní otcovia, svätí, učitelia a Magistérium, či zintenzívnenie kazateľskej formácie. Súčasne s formáciou nech sa budúci presbyteri už ako seminaristi zúčastňujú pravidelne animovania skupín, stretávajúci sa okolo Božieho slova. Synoda očakáva prehodnotenie akademických programov tak, aby Sväté písmo bolo zrejmejšie v systematickom štúdiu teológie.

Synodálni otcovia vyslovujú obavy pred neproduktívnym rozdelením exegézy od teológie: „Znepokojujúcim dôsledkom je neistota a slabá stabilita vo formačnom intelektuálnom procese niektorých budúcich kandidátov ekleziálnych služieb.“ Biskupi prízvukujú, že biblická a systematická teológia sú dve dimenzie jednej teológie. Citujú Benedikta XVI.: „Tam, kde exegéza nie je teológiou, tam Písmo nemôže byť dušou teológie, a opačne, kde teológia nie je v podstate interpretáciou Písma v Cirkvi, tam teológia nemá viac svoj základ“.

S.S.Dr. Blažej ŠTRBA, vyučujúci biblíkum

Pravdivý Vroclav

Všetko sa začalo otázkou otca študijného prefekta, či rád cestujem. Po objasnení tejto otázky som dostal ponuku zúčastniť sa spolu s ďalším spolubratom z druhého ročníka Fóra mladých vo Vroclave. Celopoľské stretnutie sa konalo v dňoch 20. – 22. novembra v poľskom meste Vroclav (Wrocław). Téma stretnutia znela *Mágia, okultizmus, veštenie – skutočná pravda*.

Po dlhšej ceste vlakom (asi 10 hodín) sme v stredu večer 19. novembra docestovali do Vroclavu

a ubytovali sa v miestnom kňazskom seminári, kde nás ochotne a milo privítali, ale i starali sa o nás miestni bohoslovci.

Fórum sa začalo slávnostnou svätou omšou vo štvrtok 20. novembra vo vroclavskej arcikatedrále sv. Jána Krstiteľa. Úvodnú omšu celebroval, ako aj patronát nad celým podujatím niesol vroclavský arcibiskup Marián Golebiewski. Aj program ďalších dvoch dní sa vždy začínal omšou, ktorú celebroval niektorý z pomocných biskupov. Po svätej omši nasledovali prednášky, ktoré sa konali v aule Pápežskej teologickej fakulty. Prednášajúcimi boli poľskí kňazi, vroclavský pomocný biskup Andrzej Semieniewski, ako i niekoľko laikov. V jednotlivých prednáškach prednášajúci upriamili našu pozornosť na témy ako new age, mágia, okultizmus, sekty, satanizmus, psychomanipulácia, ako i na negatívny vplyv kníh o Harrym Potterovi či iných kreslených rozprávok a komiksov, propagujúcich skrytý okultizmus a mágiu.

Osobne ma veľmi oslovil plagát tohto stretnutia. Na plagáte bolo vyobrazené malé dievčatko, ktoré sa drží ruky dospelého človeka a nechá sa viesť po ceste. Ruka bola na prvý pohľad pekná a čistá. Avšak pri detailnejšom pohľade na rameno tejto ruky sme mohli vidieť rôzne satanistické symboly. Myšlienka plagátu vyjadřila hlbokú pravdu. Zlo sa častokrát skrýva za niečím pekným a príťažlivým a ak ho nasledujeme v takejto podobe aj my, môžeme rýchlo padnúť do osídol Zhubcu. Fórum mladých sa snažilo upriamiť pozornosť na Ježiša, ktorý je darca živej vody (Jn 4,14). Ježiš je ten pravý, kto nás správne vedie životom. Iba keď budeme nasledovať jeho, pocítíme pravé šťastie a pokoj. To bolo hlavným poslanstvom celého Fóra – upriamiť našu pozornosť na zlo a nebezpečenstvo, ktoré nás v dnešnej dobe tak veľmi obklopuje zo všetkých strán a nájsť a chytiť sa toho opravdivého Sprievodcu životom – darca živej vody – Ježiša Krista.

Peter LUPTÁK, 3. ročník

Dary pre nás a zároveň aj pre vás

Je tu vianočný čas. A my kresťania uvažujeme o radości, láske a pokoji. V rodinách sa navzájom stretávame a obdarúvame sa darmi. A tak aj my, vaši bohoslovci by sme sa vám chceli poďakovať za všetko to, čím nás – vašich budúcich kňazov – obdarúvate a podporujete. Totiž, vieme a uvedomujeme si, že bez vašej podpory by nám tu v seminári bolo o čosi ťažšie. Všetci vám chceme povedať úprimné „Ďakujeme!“ za to, že na nás nezabúdate.

Vieme, že mnohí z vás, ktorí ste chorí a nevládni, modlíte sa a obetujete svoje bolesti a utrpenie aj za nás. Pri našej formácii naozaj potrebujeme aj vašu duchovnú pomoc. Pomoc práve v tom, že na nás niekto myslí. A tak u Pána vyprosujete Božie požehnanie nie len pre nás, ale zároveň aj pre vás samých.

Sme radi, že pamätáte na slová svätého Pavla, ktorý nás všetkých vyzýva vkladať nádej iba v Boha. Povzbudzuje nás stať sa bohatými na dobré skutky a takto si uložiť dobrý základ pre večný život (porov. 1 Tim 6,17–19). My to vieme a hoci je to neopísateľné, neraz pociťujeme, že na nás niekto myslí. A ste to práve vy, ktorí na nás v modlitbách nezabúdate.

Chceme sa vám poďakovať aj za vaše finančné príspevky, ktorými podporujete chod banksobystrického seminára. Ďakujeme za zbierky na seminár, ktoré sa konajú v našich kostoloch, ale aj za tie príspevky, ktoré obetujete ako milodar práve na chod seminára. Takto ste nám raz aj druhý raz poslali, čo sme potrebovali (porov. Flp 4,16). Sme radi, že máme kde bývať a formovať sa aj vďaka vašej podpore.

Ďakujeme vám aj za všetky dary z tohtoročnej úrody, ktoré ste nám z mnohých farností priniesli. Sme naozaj radi, že aj takýmto spôsobom na svojich bohoslovcov pamätáte. Aj cez tieto dary svedčíte o svojom kresťanskom živote. Nehovoríte nám: „Choďte v pokoji! Zohrejte sa a najedzte sa!“ A nedali by ste nám, čo potrebujeme. (porov. Jak 2,16). Práve naopak. Dávate nám to, čo je skutočne potrebné. A my, nie že by sme túžili len po daroch, ale túžime po ovoci, ktoré nech sa rozmnoží vo váš prospech. (porov. Flp 4,17).

My bohoslovci na vás pamätáme tiež. Zatiaľ vám, okrem svojich modlitieb a vďaky, veľa oplatiť nemôžeme. Ale o to s väčšou láskou a vďakou vám, dobrodincom kňazského seminára vyprosujeme, nech Boh splní každú vašu túžbu podľa svojho bohatstva v sláve v Kristovi Ježišovi (porov. Flp 4,19).

vaši bohoslovci

ON JE ŽIVÝ

V dňoch 30. januára – 1. februára 2009 sa uskutoční 14. ročník celoslovenského stretnutia mladých ON JE ŽIVÝ v Nitre v novej Mestskej športovej hale na sídlisku Klokočina. Témou stretnutia sú slová: „Prebud' sa, ty, čo spíš, vstaň z mŕtvych a zažiar ti Kristus“ (Ef 5,14).

Stretnutie už štrnásty rok organizuje Komunita Emanuel. Ako našepkáva už téma, cieľom tejto akcie je stretnutie mladých so živým Kristom. Program už tradične začína koncertom gospelovej skupiny. Tento raz to bude kapela Kerygma. Počas víkendu sa môžete tešiť na zaujímavý a bohatý program s množstvom zábavy a hudby. Nebudú samozrejme chýbať „križovatky“ na aktuálne témy so zaujímavými hosťami. Zámerom stretnutia je povzbudiť mladých ľudí vo viere, umožniť im prežiť Božie milosrdenstvo a zažiť spoločenstvo. Počas jednotlivých ročníkov už mnohí mladí ľudia prežili radosť pri oslave Boha, odpustenie vo sviatosti zmierenia, dotyk Boha pri adorácii, priateľstvo, svoje osobné obrátenie, ale aj radostnú únavu pri službe iným.

Zdroj: www.emanuel.sk

Zápalená sviečka

Zoťal sa posledný strom
uvil sa posledný veniec,
v noci zahrnel hrom,
prederavil sa strieborný mešec.
Chudobný sa udrél po vrecku,
nakúpil si úsmev,
radosť a srdečnosť pribalil do sáčku
s názvom: „Šťastný život skúsme.“

Ulica zíva prázdnotou
len nočná lampa svieti,
výklad sa chváli mamonou,
ktorá láka deti.
Obrusy sú prestreté,
stôl zdobí hrozna strapec,
sviečky sú tiež už zažaté,
dohára adventný veniec.

Farebná chuť sviatočna
premieňa časnú chvíľu,
na chvíľu, čo nie je konečná,
čo premení životnú míľu.
A tá jedna míľa života
už nestráca príchuť,
plní sa plán posvätna,
plní sa Boží prísľub.

Peter Píš

